

ΣΤΟ ΜΟΝΙΜΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Ι. Ιωαννίδη, Π.Ε.Δ.
Κ. Κουνίδου, Ε.Δ.
Γ. Βλάμη, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 5906/18

Δημοκρατία

v.

Κατηγορουμένων

03.04.2020

Για τη Δημοκρατία: κα Χ. Καραολίδου

Για τον Κατηγορούμενο 1: κ. Γ. Πολυχρόνης

Για τον Κατηγορούμενο 2: κα Στ. Ευριπίδου

Κατηγορούμενοι 1 και 2 παρόντες

ΠΟΙΝΗ

Ο κατηγορούμενος 1, ηλικίας 45 περίπου ετών, κατόπιν δικής του παραδοχής βρέθηκε ένοχος σε κατηγορίες που αφορούν σε ναρκωτικές ουσίες Τάξεως Α (276,8γρ. κοκαΐνης). Η πιο σοβαρή βεβαίως κατηγορία που παραδέχθηκε είναι αυτή της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α με σκοπό την προμήθεια αυτού σε τρίτα πρόσωπα, κατά παράβαση του περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, Ν.29/77 (κατηγορία 4). Ο κατηγορούμενος 2, ηλικίας 43 περίπου ετών, κατόπιν ακρόασης βρέθηκε ένοχος στις πιο πάνω κατηγορίες. Κατόπιν ακρόασης βρέθηκε ένοχος και σε

δύο άλλες κατηγορίες που αφορούν σε επιθέσεις εναντίον Αστυνομικών, που προκάλεσαν πραγματική σωματική βλάβη (κατηγορίες 7 και 8).

Τα γεγονότα όπως τα βρήκε το Κακουργιοδικείο εκτίθενται στην καταδικαστική απόφαση ημερομηνίας 25.02.2020. Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση:

«Πέρα από τα εγκριθέντα από το Δικαστήριο παραδεκτά γεγονότα, βρίσκουμε, στη βάση της αξιόπιστης μαρτυρίας, ότι ο κατηγορούμενος 2 με συνεπιβάτη τον κατηγορούμενο 1, στις 20.03.2018 οδήγησε στο δρόμο Μέσα Γειτονιάς – Φασούλας αυτοκίνητο Lexus με αρ. εγγραφής NAB668. Γύρω στις 20:00 οδήγησε το εν λόγω αυτοκίνητο με κατεύθυνση προς Φασούλα και στο σημείο που βρίσκονταν τα ναρκωτικά ελάττωσε ταχύτητα και στη συνέχεια χωρίς να σταματήσει, συνέχισε την πορεία του προς τη Φασούλα. Μετά από πέντε λεπτά, ο κατηγορούμενος 2 με συνεπιβάτη τον κατηγορούμενο 1, οδήγησε και πάλι το εν λόγω όχημα αυτή τη φορά από Φασούλα προς Λεμεσό το οποίο και στάθμευσε δίπλα ακριβώς από τον πάσσαλο της ΑΗΚ όπου ήταν τα ναρκωτικά. Για το πού ακριβώς στάθμευσε και με ποιο τρόπο το αυτοκίνητο του, σχετικό είναι το Τεκμήριο 5. Ο κατηγορούμενος 1 άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού του αυτοκινήτου και κατευθύνθηκε προς το σημείο όπου βρίσκονταν τα ναρκωτικά ενώ την ίδια ώρα ο κατηγορούμενος 2 απευθυνόμενος προς τον κατηγορούμενο 1 και δείχνοντας του με το χέρι του προς το σημείο που ήταν τα ναρκωτικά, του ανέφερε «εν τζιαμέ στον στύλο». Αμέσως ο Αστ. 3021 Μ.Κ.1 φώναξε δυνατά «Αστυνομία – σταματάτε». Ο Μ.Κ.2 σχεδόν ταυτόχρονα φώναξε «Αστυνομία κατέβα κάτω» και προσπάθησε ανοίγοντας την πόρτα του οδηγού του αυτοκινήτου να εντοπίσει και να πάρει το κλειδί του αυτοκινήτου, χωρίς όμως να τα καταφέρει. Ο κατηγορούμενος 2, δεν υπάκουσε. Τουναντίον, εκκίνησε απότομα το αυτοκίνητο του για να διαφύγει. Ο Αστ. 2499 Ε. Παναγιώτου, Μ.Κ.3 έκανε χρήση του υπηρεσιακού του όπλου ρίχνοντας τέσσερις πυροβολισμούς προς τα ελαστικά του οχήματος του για να τον ανακόψει, πλην όμως ο κατηγορούμενος 2 συνέχισε την πορεία του προς Λεμεσό με μεγάλη ταχύτητα ακολουθούμενο από άλλα υπηρεσιακά οχήματα της ομάδας παρακολούθησης της Αστυνομίας. Ο κατηγορούμενος 2, στην προσπάθεια του να διαφύγει, τραυμάτισε με το αυτοκίνητο του τους Αστυφύλακες Μ.Κ.2 και Μ.Κ.3 και τους προκάλεσε σωματικές βλάβες ως αυτές εμφανίζονται στα Τεκμήρια 7 και 8 και στις φωτογραφίες 3, 4, 7, 8 και 9 του Τεκμηρίου 3. Τελικά κατάφερε να διαφύγει εν αντιθέσει με τον κατηγορούμενο 1 ο οποίος παρέμεινε στη σκηνή και συνελήφθη από την Αστυνομία. Εναντίον του

κατηγορούμενου 2 εξεδόθη στις 21.03.2018 δικαστικό ένταλμα σύλληψης. Στις 23.03.2018 ο κατηγορούμενος 2 προσήλθε στα γραφεία της Υ.ΚΑ.Ν. συνοδευόμενος από τον τότε δικηγόρο του, όπου και συνελήφθηκε στη βάση του ήδη εκδοθέντος δικαστικού εντάλματος σύλληψης.»

Κατ' αρχάς θα πρέπει να πούμε πως και οι δύο ευπαιδευτοι συνήγοροι των κατηγορουμένων, ορθά δεν αμφισβήτησαν τη σοβαρότητα των αδικημάτων που αφορούν σε ναρκωτικά, ενόψει των ποινών που προβλέπονται από το Νόμο. Υιοθέτησαν και οι δύο το περιεχόμενο των εκθέσεων του Γραφείου Ευημερίας που είχαν ετοιμαστεί σε σχέση με την κοινωνικοοικονομική κατάσταση του κάθε κατηγορουμένου. Έχουμε θέσει ενώπιον μας το περιεχόμενο αυτό και το λαμβάνουμε υπόψη στα πλαίσια εξατομίκευσης της ποινής.

Ο κ. Πολυχρόνης υιοθέτησε τα γεγονότα της καταδικαστικής απόφασης και πρόσθεσε ότι και οι δύο κατηγορούμενοι συμφώνησαν να μεταβούν σε συγκεκριμένο σημείο για να παραλάβουν τα επίδικα ναρκωτικά. Ως ανέφερε, ο κατηγορούμενος 1 συμφώνησε με τον κατηγορούμενο 2 να μεταβούν και οι δύο σε συγκεκριμένο σημείο για να παραλάβει ο κατηγορούμενος 1 τα επίδικα ναρκωτικά τα οποία ο κατηγορούμενος 1 θα έδιδε στον κατηγορούμενο 2 χωρίς οποιοδήποτε όφελος. Η κα Ευριπίδου συμφώνησε με τα πιο πάνω και ανέφερε και αυτή πως ούτε και ο πελάτης της, ο οποίος θα παρέδιδε τα ναρκωτικά σε τρίτο πρόσωπο θα είχε οποιοδήποτε όφελος.

Ο κ. Πολυχρόνης έκανε ιδιαίτερη αναφορά στην εν γένει συμπεριφορά του κατηγορούμενο καθ' ον χρόνο αυτός τελεί υπό κράτηση στις κεντρικές φυλακές. Συγκεκριμένα έκανε αναφορά στο ότι συμμετείχε σε πρόγραμμα απεξάρτησης, έλαβε μέρος σε θεατρική παράσταση η οποία οργανώθηκε από την θεατρική ομάδα του τμήματος φυλακών και μάλιστα πήρε και το βραβείο δεύτερου ανδρικού ρόλου. Επίσης παρακολούθησε διάφορα προγράμματα και εξασφάλισε σχετικά πιστοποιητικά και βεβαιώσεις ως λεπτομερώς περιγράφονται στα έγγραφα ένδειξη Ω και Ω1. Τέλος αναφορά έκανε και στα σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει ο πατέρας του ο οποίος είναι και το μοναδικό πρόσωπο στην οικογένεια που εργάζεται.

Η ευπαιδευτη συνήγορος του κατηγορούμενου 2 με την επίσης εμπειριστατωμένη αγόρευσή της αναφέρθηκε στις προσωπικές περιστάσεις του κατηγορουμένου 2. Συγκεκριμένα ανέφερε τα ακόλουθα:

«1. Ο κατηγορούμενος είναι μέτριου μορφωτικού επιπέδου.

2. Ο κατηγορούμενος είναι παντρεμένος και πριν την αποφυλάκιση του διέμενε με την σύζυγο του και την θυγατέρα τους η οποία σήμερα είναι 14 ετών. Ο ίδιος εργαζόταν στο πρατήριο Βενζίνης που διατηρούσε ο πεθερός του, ο οποίος απεβίωσε το 2018. Ο ίδιος στήριζε οικονομικά τον κατηγορούμενο και την οικογένεια του, τόσο πριν τον εγκλεισμό του Κατηγορούμενο στις Κεντρικές Φυλακές, όσο και μετά τον εγκλεισμό του. Ο ίδιος συνέχισε να στηρίζει και να ενισχύει οικονομικά την θυγατέρα του, όσο και το παιδί της. Μετά τον θάνατο του πεθερού του, η οικογένεια του κατηγορούμενου, σε συνδυασμό και με τον εγκλεισμό του κατηγορούμενου στις κεντρικές φυλακές, αποστερήθηκε τη δυνατότητα να υποστηρίζεται και να ενισχύεται οικονομικά.

3. Η σύζυγος του κατηγορούμενου εργαζόταν στο πρατήριο που διατηρούσε ο πατέρας της, η οποία εκτελούσε Βοηθητικά καθήκοντα, και μετά τον θάνατο του πατέρα της την οποία έχει επηρεάσει δυσμενώς ψυχολογικά, προσπαθεί να ανταπεξέλθει στα νέα διοικητικά καθήκοντα, χωρίς την Βοήθεια κανενός, αλλά παράλληλα πρέπει να φροντίζει και την ανήλικη κόρη της. Μια πολυετής φυλάκιση στον Κατηγορούμενο θα έχει περαιτέρω περαιτέρω δυσμενείς επιπτώσεις στην σύζυγο και θυγατέρα της.»

Η κα Ευριπίδου δήλωσε ενώπιον του Δικαστηρίου πως ο πελάτης της εκφράζει *«την έμπρακτη μεταμέλεια του για αδικήματα τα οποία διέπραξε και καλούμε το Δικαστήριο να του επιβάλει τέτοια ποινή ώστε να μην του αποστερηθεί η δυνατότητα αναμόρφωσης.»*

Όσον αφορά στο ρόλο του κατηγορούμενου 2 ανέφερε πως αυτός δεν είναι έμπορος ναρκωτικών και δεν θα διοχέτευε τα συγκεκριμένα ναρκωτικά στην αγορά με σκοπό το κέρδος. Ο ρόλος του ήταν «*μεταφορικός στη διακίνηση των ναρκωτικών για πρόσωπο το οποίο δεν μπορεί να κατονομάσει για λόγους προστασίας του ιδίου και της οικογένειάς του*».

Θα λάβουμε υπόψη προς όφελος και των δύο κατηγορουμένων ότι αυτοί δεν θα αποκόμιζαν οποιοδήποτε όφελος από την παράνομη συμπεριφορά τους και ότι αυτοί ουσιαστικά ήταν διαμεσολαβητές για τη διάθεση των ναρκωτικών. Θα πρέπει όμως να τονίσουμε για άλλη μια φορά πως δεν είναι τυχαίο που οι έμποροι ναρκωτικών επιλέγουν για την εισαγωγή ή μεταφορά ναρκωτικών συγκεκριμένα άτομα. Για το θέμα αυτό παραπέμπουμε στην υπόθεση **Gholi v. Δημοκρατίας** (1997) 2 A.A.Δ. 30, 33:

*«Τα δικαστήρια της Κύπρου, όπως και σχεδόν κάθε πολιτισμένης χώρας, επιβάλλουν ποινές προορισμένες να αποθαρρύνουν την εισαγωγή, κατοχή και διάθεση ναρκωτικών. Τα ναρκωτικά πλήττουν και συχνά ανεπανόρθωτα είναι μάλιστα που πλήττουν την υλική και ηθική ευημερία του ανθρώπου. Ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των ποινών, ο οποίος πρέπει να αντανακλάται και από το ύψος τους, αποτελεί το κύριο γνώρισμα τους. Οι προσωπικές περιστάσεις και τα ιδιαίτερα προβλήματα αδικοπραγούντων σε αυτού του είδους των υποθέσεων λαμβάνονται βέβαια σε κάποιο βαθμό υπόψη. Και η εξατομίκευση έχει τη θέση της. Αλλά δεν μπορεί να εξουδετερώσει ή να αποδυναμώσει τη μέριμνα για προστασία της κοινωνίας: βλ. **Παυλίδης και Άλλος v. Αστυνομίας** Ποινικές Εφέσεις 6161 και 6162, ημερομηνίας 15 Ιουλίου 1996. Η πείρα καταδείχνει ότι οι έμποροι ναρκωτικών συχνά επιλέγουν άτομα αδύναμα ή άτομα με ειδικά προβλήματα για τη μεταφορά ναρκωτικών. Η κατανόηση αυτών των αδυναμιών και προβλημάτων δεν μπορεί να επιδράσει κατά τρόπο που να εξασθενίζει την αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου.»*

Ούτε αγνοούμε ότι «*η εγκληματικότητα του προμηθευτή ναρκωτικών και του διαμεσολαβητή για τη διάθεσή τους δεν διαφέρει. Κοινός είναι ο σκοπός και κοινό το αντικείμενο. Σκοπός είναι η μόλυνση της κοινωνίας και αντικείμενο το κέρδος*» (**Salaryand v. Αστυνομίας** (2003) 2 A.A.Δ. 541). Πάνω στην ίδια βάση κινήθηκε και η πρόσφατη απόφαση στην **Rafael Alexis Valdez κ.α. v.**

Δημοκρατίας Ποινικές Εφέσεις 144/2016 και 145/2016, απόφαση ημερομηνίας 21.2.2017, όπου λέχθηκε για άλλη μια φορά ότι οι μεταφορείς των ναρκωτικών αποτελούν ένα σημαντικό κρίκο στην αλυσίδα διακίνησης και διασποράς τους στη χώρα μας. Στην **Αναστασιάδης v. Δημοκρατίας**, Ποινική Έφεση Αρ.242/18, απόφαση ημερ. 31.05.19 λέχθηκε πως «*ούτε μπορεί να παραγνωρισθεί ο ρόλος του εφεσείοντα ως μεταφορέα στην ουσία των ναρκωτικών ουσιών, από την άποψη ότι δέχθηκε να διακινήσει τον Σ. ο οποίος εν γνώσει του μετέφερε ναρκωτικά που είχε στην κατοχή του.*» Τέλος θεωρούμε σκόπιμο να παραπέμψουμε και στην υπόθεση **Ζωμενής v. Αστυνομίας** (2004) 2 Α.Α.Δ. 400 όπου στη σελίδα 406 λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Άσχετα με τη διάρκεια της κατοχής των ναρκωτικών από τον εφεσείοντα κυρίαρχο στοιχείο της εγκληματικής του συμπεριφοράς ήταν η διευκόλυνση του κατηγορούμενου 1 στο να αποφύγει τις συνέπειες της εγκληματικής δράσης του. Αυτό αποτελεί ένα άκρως επιβαρυντικό παράγοντα.»

Το αδίκημα κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α με σκοπό την προμήθεια αυτού σε άλλα πρόσωπα είναι ένα από τα πλέον σοβαρά αδικήματα, και αυτό αντανακλάται από την προβλεπόμενη από τον Νόμο ποινή, που είναι αυτή της φυλάκισης διά βίου. Η προβλεπόμενη από το Νόμο ανώτατη ποινή είναι ενδεικτική της έκτασης της σοβαρότητας ενός αδικήματος και αυτό είναι ένα στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής, όπως και το είδος της ποινής που θα επιβληθεί (βλ. **Souilmi v. Αστυνομίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 248, **Γεν. Εισαγγελέας v. Πέτρου** (1993) 2 Α.Α.Δ. 9). Όπως τέθηκε στην υπόθεση **Λεβέντης v. Αστυνομίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 632: «*το μέγιστο ύψος της ποινής που προβλέπεται από το νόμο είναι η βάση από την οποία ξεκινά το Δικαστήριο για να επιμετρήσει την ποινή*». Βεβαίως, τα Δικαστήρια δεν βασίζονται μόνο στην προβλεπόμενη από το νόμο ποινή αλλά λαμβάνουν υπόψη και τις προσωπικές περιστάσεις ενός κατηγορούμενου και τις περιστάσεις διάπραξης των αδικημάτων, αφού η εξατομίκευση της ποινής αποτελεί συνθετικό στοιχείο του παρονομαστή της τιμωρίας (**Salaryand** πιο πάνω). Εδώ, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι είναι μετά από συντονισμένη επιχείρηση της Αστυνομίας που ανακόπηκε η εγκληματική δράση των κατηγορουμένων, και κατ' επέκταση τα ναρκωτικά δεν πρόλαβαν να

διοχετευθούν στην αγορά. Στη βάση της εν λόγω επιχείρησης, ο κατηγορούμενος 1 συνελήφθη επ' αυτοφώρω. Ο κατηγορούμενος 2 ενώ κλήθηκε από την Αστυνομία να σταματήσει, αυτός δεν υπάκουσε, ανέπτυξε ταχύτητα με το αυτοκίνητο του και απομακρύνθηκε. Μάλιστα, εκκίνησε απότομα το αυτοκίνητο του, με αποτέλεσμα να τραυματίσει τους δύο Αστυνομικούς για τους οποίους γίνεται αναφορά στις κατηγορίες 7 και 8. Παρουσιάστηκε στην Αστυνομία βεβαίως με τον τότε δικηγόρο του, τρεις μέρες μετά, και συγκεκριμένα στις 23.03.2018 όπου και συνελήφθη δυνάμει δικαστικού εντάλματος σύλληψης που εκκρεμούσε ήδη εναντίον του.

Θα πρέπει εδώ να επαναλάβουμε ότι δυστυχώς τα τελευταία χρόνια τα αδικήματα που σχετίζονται με τα ναρκωτικά παρουσιάζουν έξαρση στην Κύπρο και σε τέτοια περίπτωση το στοιχείο της αποτροπής για προστασία του κοινωνικού συνόλου υπερτερεί έντονα. Στη **Σάμπη v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 100 λέχθηκαν τα ακόλουθα στις σελίδες 109 και 110 για τη μάστιγα των ναρκωτικών:

*«Τα ναρκωτικά αποτελούν τη μάστιγα μιας σύγχρονης κοινωνίας, ιδιαίτερα σε μια χώρα όπως την Κύπρο η οποία έχει ιδιαίτερα προβλήματα τα οποία ανάγονται στην κατοχή μέρους της χώρας μας από τα τουρκικά στρατεύματα και της αναγκαιότητας στήριξης της νεολαίας. Τα ναρκωτικά, ως επί το πλείστον, έχουν στόχο νεαρά πρόσωπα. Η αυστηρή αντιμετώπιση αδικημάτων αυτής της μορφής, αντανακλάται από την προβλεπόμενη από το νόμο ποινή, που για την κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β προνοείται ποινή φυλάκισης 8 χρόνων, και για το αδίκημα της κατοχής ίδιας φύσεως, με σκοπό την προμήθεια προς τρίτα πρόσωπα, η προβλεπόμενη ποινή είναι φυλάκιση δια βίου. Αυτό καταδεικνύει την αγωνία της κοινωνίας και την αποδοκιμασία του κοινωνικού συνόλου για αδικήματα αυτής της μορφής. Θα ήταν αδιανόητο να μην υπάρχει και η ενεργός συμμετοχή της δικαιοσύνης στον καθημερινό αγώνα που γίνεται για την καταπολέμηση της μάστιγας αυτής των ναρκωτικών. Βλ. **Hadavand v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 359».*

Τέλος, στη **Λουκά Μιχαήλ v. Αστυνομίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 577, λέχθηκε πως η αυξητική τάση του εγκλήματος θα έχει και την ανάλογη αντιμετώπιση από τα Δικαστήρια, δηλαδή με την ανύψωση των ποινών. (Βλέπε επίσης

Abunazha v. Δημοκρατίας (2009) 2 Α.Α.Δ. 551). Η αντιμετώπιση υποθέσεων κατοχής με σκοπό την προμήθεια σκληρών ναρκωτικών έχει επισύρει αυστηρές ποινές. (βλ. **Γενικός Εισαγγελέας v. Dos Santos** (2005) 2 Α.Α.Δ. 297).

Πληθώρα αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, καταπιάνονται με την επιβολή ποινών για αδικήματα της φύσεως που οι κατηγορούμενοι διέπραξαν. Θα αναφερθούμε σε ορισμένες από αυτές γνωρίζοντας ότι οι προηγούμενες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου, αναφορικά με τις επιβληθείσες ποινές, είναι ενδεικτικές του μέτρου τιμωρίας συγκεκριμένων εγκλημάτων και των παραμέτρων του καθορισμού της ποινής. Δεν έχουν όμως τον δεσμευτικό χαρακτήρα, που ενέχει ο καθορισμός αρχών δικαίου. Και τούτο, γιατί η ποινή που επιβάλλεται σε κάθε υπόθεση είναι αλληλένδετη με τις ιδιαιτερότητες των γεγονότων που την συνθέτουν και με τις ιδιαιτερότητες των συνθηκών του παραβάτη (βλ. **Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 1 και **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 123. Η όποια αναφορά σε παρόμοιες υποθέσεις γίνεται για να υπάρχει, όσο είναι δυνατό, κοινή προσέγγιση στην αντιμετώπιση των παραβατών (βλ. **Γρηγορίου v. Αστυνομίας** (1996) 2 Α.Α.Δ. 217).

Στην **Mallouk v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 711, λέχθηκε ότι η πρόθεση κέρδους αυτοκαθορίζει τη σοβαρότητα της υπόθεσης. Το είδος, η ποσότητα των ναρκωτικών και ο σκοπός για τον οποίο κατέχονται είναι μεταξύ των σοβαρών παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο κατά τον καθορισμό της ποινής. Στην εν λόγω υπόθεση επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 8 ετών για κατοχή 237,20 γρ. ηρωίνης με σκοπό την προμήθεια της σε τρίτα πρόσωπα παρόλο που λήφθηκε υπόψη, ανάμεσα σε άλλα, η παραδοχή του εφεσείοντα αμέσως μετά τη σύλληψή του και η μετέπειτα συνεργασία του με την Αστυνομία για την πλήρη διαλεύκανση της υπόθεσης καθώς και άλλων υποθέσεων που ενδιέφεραν την Αστυνομία.

Στην υπόθεση **Hijazi v. Δημοκρατίας** (1991) 2 ΑΑΔ 99, ο εφεσείων ηλικίας 33 ετών παντρεμένος με τέσσερα παιδιά βρέθηκε ένοχος με δική του παραδοχή ότι είχε στην κατοχή του σκευάσματα 9,9 γραμμαρίων που περιείχαν 98% κοκαΐνη με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο που θα του

εξασφάλιζε βίζα για να μεταφέρει το παιδί του για σκοπούς θεραπείας. Το πρωτόδικο Δικαστήριο του επέβαλε ποινή φυλάκισης 4 ετών. Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την έφεση τόνισε μεταξύ άλλων ότι οποιοσδήποτε και αν είναι ο σκοπός της εμπορίας ναρκωτικών, ο σκοπός αυτός δεν αγιάζει τα μέσα και οποιοσδήποτε ανθρωπιστικός λόγος δε δικαιολογεί την εμπορία ναρκωτικών.

Στην **Hadavand v. Δημοκρατίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 359 η κατηγορούμενη συνελήφθη μετά από σωματική έρευνα ενώ αναχωρούσε από το αεροδρόμιο Λάρνακας έχοντας κρυμμένα κάτω από τα ενδύματα της 1.867,20 γρ. ηρωίνης. Παραδέχθηκε κατηγορία για κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α' με σκοπό την προμήθεια. Επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 6½ ετών, η οποία επικυρώθηκε.

Στην υπόθεση **Jokarbozorgi v. Αστυνομίας**, (2001) 2 Α.Α.Δ. 726, ο εφεσεύοντας μετέφερε 12,266 γραμμάρια ηρωίνης και την προόριζε προς πώληση. Επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 4 ετών. Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την έφεση επεσήμανε ότι η ποινή ήταν όντως αυστηρή πλην όμως δεν ξέφευγε του μέτρου που διαγράφει η Νομολογία ώστε να δικαιολογείτο η επέμβασή του.

Στην υπόθεση **Ei Kara v. Δημοκρατίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 239, η κατηγορούμενη παραδέχθηκε κατηγορίες κατοχής ναρκωτικών και κατοχής αυτών με σκοπό την προμήθειά τους σε άλλα πρόσωπα. Επρόκειτο για ηρωίνη βάρους 247,183 γρ. Η κατηγορούμενη είχε αναλάβει την πώληση των ναρκωτικών σε τρίτα πρόσωπα για το ποσό των Λ.Κ.10.250. Η ίδια θα αμειβόταν με το ποσό των Λ.Κ.2.000. Της επιβλήθηκαν ποινές φυλάκισης 4 και 7 ετών αντίστοιχα. Το Εφετείο επικύρωσε τις πιο πάνω ποινές παρόλο που είχε γίνει εισήγηση ότι η κατάσταση της υγείας της κατηγορουμένης είχε επιδεινωθεί μετά την καταδίκη της. Τόνισε δε πως τα αποτελέσματα της εμπορίας ναρκωτικών και μάλιστα σκληρών είναι ολέθρια.

Στην υπόθεση **Sikaf v. Δημοκρατίας**, (2003) 2 Α.Α.Δ. 467 επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο, μετά από παραδοχή ποινές φυλάκισης 7 ετών σε

κατηγορίες εισαγωγής, κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α, δηλαδή 587,3412 γραμμάρια κοκαΐνης. Ο κατηγορούμενος κατονόμασε τους συνεργάτες του. Οι ποινές επικυρώθηκαν από το Εφετείο.

Στην υπόθεση **Dos Santos** (πιο πάνω) συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 6 ετών που επιβλήθηκαν από το Κακουργιοδικείο στον νεαρό κατηγορούμενο για εισαγωγή και κατοχή με σκοπό την προμήθεια 1,021 γραμμαρίων κοκαΐνης, αυξήθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο σε 9 έτη.

Στην υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας v. Sak** (2005) 2 Α.Α.Δ. 377, η ποινή φυλάκισης 5 ετών που επιβλήθηκε στον εφεσίβλητο μετά από παραδοχή για κατοχή 391,25 γραμμάρια ηρωΐνης με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα αυξήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο σε 8 χρόνια φυλάκιση.

Στην υπόθεση **Κυριάκου v. Δημοκρατίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 96, ο κατηγορούμενος παραδέχτηκε κατηγορίες που αφορούσαν σε κατοχή φαρμάκων τάξεως Α' και Β' με σκοπό την προμήθεια τους σε άλλα πρόσωπα. Επρόκειτο για 189.20 γρ. κοκαΐνης και 4 κιλά και 96.1575 γρ. κάνναβης. Του επιβλήθηκαν ποινές φυλάκισης 8 και 12 ετών αντίστοιχα. Το Εφετείο απορρίπτοντας την έφεση του κατηγορούμενου ανέφερε, ανάμεσα σε άλλα, τα ακόλουθα στη σελίδα 99:

«Η ποινή που επέβαλε το κακουργιοδικείο είναι μεν αυστηρή, αλλά μέσα στα πλαίσια των ποινών που εγκρίνονται για τέτοιου είδους σοβαρά αδικήματα, και δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε συνεχώς τα ίδια αναφορικά με τη σοβαρότητα αυτών των αδικημάτων.»

Στην υπόθεση **Χριστοδούλου v. Δημοκρατίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 124, ο εφεσεύοντας ηλικίας 21 ετών παραδέχθηκε ενοχή σε κατηγορίες που αφορούσαν την κατοχή με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α, ήτοι 1.910 δισκία ecstasy συνολικού βάρους 373,1873 και της προμήθειας ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α, ήτοι 80 δισκία ecstasy σε άγνωστα πρόσωπα ως επίσης και της χρήσης ελεγχόμενου

φαρμάκου τάξεως Α. Λήφθηκε υπόψη ακόμη μία υπόθεση η οποία αφορούσε το αδίκημα της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α και συγκεκριμένα 24,27651 γραμμάρια κοκαΐνης με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα. Επιβλήθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 9 ετών για το αδίκημα της κατοχής με σκοπό την προμήθεια και για το αδίκημα της προμήθειας. Το Εφετείο θεώρησε τις ποινές αυστηρές, όχι όμως έκδηλα υπερβολικές και απέρριψε την έφεση του κατηγορουμένου.

Στην υπόθεση **Tomatari v. Δημοκρατίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 169 ο εφεσεΐων, ηλικίας 25 ετών, κρίθηκε ένοχος κατόπιν δικής του παραδοχής, ανάμεσα σε άλλες κατηγορίες, στην κατηγορία της παράνομης κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α' με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα. Επρόκειτο για 498.6158 γρ. οπίου. Η ποινή φυλάκισης 10 ετών που του επιβλήθηκε πρωτόδικα χαρακτηρίστηκε ως αυστηρή αλλά με κανένα τρόπο έκδηλα υπερβολική που να δικαιολογεί την παρέμβαση του Εφετείου.

Στην υπόθεση **Saliba v. Γενικού Εισαγγελέα** (2008) 2 Α.Α.Δ. 388, ο εφεσεΐων ηλικίας 26 ετών αφίχθηκε στην Κύπρο μεταφέροντας στο στομάχι του 62 σκευάσματα τα οποία περιείχαν κοκαΐνη συνολικού βάρους 130.2612 γραμμαρίων. Ήταν λευκού ποινικού μητρώου και παραδέχθηκε ενοχή ενώπιον του Κακουργιοδικείου σε κατηγορίες που αφορούσαν στα αδικήματα της εισαγωγής, της κατοχής και της κατοχής με σκοπό την προμήθεια. Το Κακουργιοδικείο επέβαλε στα αδικήματα της εισαγωγής και της κατοχής με σκοπό την προμήθεια συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 10 ετών. Το Ανώτατο Δικαστήριο αφού επεσήμανε ότι η ποσότητα των ναρκωτικών δεν ήταν μικρή απέρριψε την έφεση. Ως ανέφερε, η επιβληθείσα ποινή αν και αυστηρή δεν ήταν υπερβολική ώστε να δικαιολογείται η επέμβασή του.

Στην υπόθεση **Βενιζέλου v. Δημοκρατίας** (2009) 2 Α.Α.Δ. 59, ποινές φυλάκισης 12 και 8 ετών που επιβλήθηκαν στον εφεσεΐοντα για τα αδικήματα της εισαγωγής, κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια 1.045 γραμμάρια κοκαΐνης μειώθηκαν σε 10 και 6 χρόνια για τους λόγους που εξηγούνται στην απόφαση.

Στην υπόθεση **Gorko κ.α. v. Δημοκρατίας** (2010) 2 Α.Α.Δ. 458 οι εφεσείδουσες καταδικάστηκαν από το Κακουργιοδικείο σε επταετή ποινή φυλάκισης για κατηγορίες που αφορούσαν την κατοχή και την κατοχή με σκοπό την προμήθεια κοκαΐνης ποσότητας 202 γραμμαρίων στην περίπτωση της 1^{ης} εφεσείδουσας και 206 γραμμαρίων στην περίπτωση της 2^{ης} εφεσείδουσας. Οι ποινές μειώθηκαν κατ' έφεση σε ποινή φυλάκισης 5 ετών για κάθε εφεσείδουσα ως προς τις κατηγορίες της κατοχής με σκοπό την προμήθεια, και σε 3 έτη ως προς την εφεσείδουσα 1 σε σχέση με την κατηγορία της κατοχής, ενόψει του ότι το Κακουργιοδικείο έλαβε υπόψη του κατά την επιμέτρηση της ποινής προηγούμενες καταδίκες που δεν αποδείχθηκαν και εσφαλμένα αποφάσισε να αποδώσει στη στάση των εφεσειδουσών τη μη εξοικονόμηση δικαστικού χρόνου. Να σημειώσουμε ότι από την απόφαση του Εφετείου συνάγεται πως η ποινή των 7 ετών «ενδεχομένως να μην ήταν υπερβολική σε απόλυτους αριθμούς στην περίπτωση τέτοιας κατηγορίας».

Στην υπόθεση **Θάνος Μιχαήλ v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 231, επιβλήθηκαν κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας ποινές φυλάκισης 9 ετών για τα αδικήματα της εισαγωγής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α ήτοι 389.36 γραμμαρίων κοκαΐνης και της κατοχής των πιο πάνω ναρκωτικών με σκοπό την προμήθεια σε τρίτους. Ο εφεσείων ήταν λευκού ποινικού μητρώου και πατέρας δύο ανηλίκων παιδιών. Το Εφετείο απορρίπτοντας την έφεση κατά της ποινής σημείωσε ότι η κοκαΐνη είναι σκληρό ναρκωτικό, για να καταλήξει ως ακολούθως:

«Η έξαρση των αδικημάτων, εισαγωγής ναρκωτικών στη χώρα μας, αποτελεί στοιχείο αρκούντως επιβαρυντικό, που καθιστά, άμεση και επιτακτική την ανάγκη επιβολής αυστηρών ποινών. Όπως επαναλήφθηκε σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, οι προσωπικές συνθήκες του καταδικασθέντα για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά, υποχωρούν έναντι της ευρύτερης αναγκαιότητας προστασίας του κοινωνικού συνόλου και της εκδήλωσης απάρεσκειας της κοινωνίας για την εγκληματική συμπεριφορά, αυτού του είδους.

*Τούτου δοθέντος, της προβλεπόμενης ποινής, όπου βάσει του περί **Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου 1977 (Ν.29/77)** όπως τροποποιήθηκε, τα αδικήματα της εισαγωγής και κατοχής με*

*σκοπό την προμήθεια σε τρίτο, τιμωρούνται με μέγιστη ποινή, δια βίου φυλάκιση, η οποία αντικατοπτρίζει τη σοβαρότητα, που ήθελε να προσδώσει στο αδίκημα, ο νομοθέτης, (βλ. **Souilmi v. Αστυνομίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 248), δεν διαπιστώνουμε σφάλμα αρχής ούτε θεωρούμε την ποινή που επιβλήθηκε ως έκδηλα υπερβολική. Η έφεση κατά της ποινής απορρίπτεται.»*

Στην απόφαση **Memic v. Δημοκρατίας** (2014) 2(A) Α.Α.Δ. 276, ο εφεσείων παραδέχθηκε ενοχή στο αδίκημα της παράνομης κατοχής με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α. Επρόκειτο για 915.27 γρ. κοκαΐνης. Επιβλήθηκε στον εφεσείοντα ποινή φυλάκισης 8 ετών αφού λήφθηκε προς όφελος του υπόψη, μεταξύ άλλων παραγόντων, και η καθυστέρηση των 3 ετών από την ημερομηνία διάπραξης του αδικήματος. Το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε την πιο πάνω ποινή. Σημείωσε όμως τα ακόλουθα:

«Μόνο ως εκ της δικής μας εκτίμησης των γεγονότων θεωρούμε ότι θα μπορούσε να είχε επιβληθεί στον εφεσείοντα πρωτοδίκως οριακά χαμηλότερη ποινή, που, όμως, ακριβώς για το λόγο αυτό, δε δικαιολογείται η παρέμβασή μας.»

Στην υπόθεση **Conrad Mbakoub Mbakour v. Δημοκρατίας**, Ποινική Έφεση 8614, απόφαση ημερομηνίας 27.03.2015, επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 7 ετών, κατόπιν παραδοχής για το αδίκημα της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α με σκοπό την προμήθεια. Επρόκειτο για 351,4198 γρ. κοκαΐνης. Ο κατηγορούμενος αρνήθηκε να συνεργαστεί με την Αστυνομία, παρόλο που κατείχε σημαντικές πληροφορίες.

Στην υπόθεση **Andrei Marius v. Δημοκρατίας**, Ποινική Έφεση 155/14, απόφαση ημερομηνίας 27.05.2015, επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 11 ετών, κατόπιν παραδοχής για το αδίκημα της κατοχής με σκοπό την προμήθεια ναρκωτικού φαρμάκου τάξεως Α. Επρόκειτο για 883,4463 γρ. κοκαΐνης. Η ποινή βεβαίως κρίθηκε αρκετά αυστηρή, όχι όμως σε βαθμό «που θα μπορούσε αντικειμενικά να χαρακτηριστεί έκδηλα υπερβολική».

Στην **Αναστασιάδης v. Δημοκρατίας** (πιο πάνω) το Εφετείο αρνήθηκε να παρέμβει στη διακριτική ευχέρεια του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Έτσι επικύρωσε ποινή φυλάκισης 4 ετών σε κατηγορία που αφορούσε σε κατοχή με σκοπό την προμήθεια 600,9 γραμμαρίων κοκαΐνης. Λήφθηκε ιδιαίτερα υπόψη η περιστασιακή εμπλοκή του εφεσείοντα στη διάπραξη του αδικήματος, ο οποίος είχε περιορισμένο ρόλο. Στην εν λόγω υπόθεση επαναλαμβάνεται για άλλη μια φορά ότι *«οι προηγούμενες αποφάσεις επί ποινών δεν παρέχουν πάντοτε ασφαλή καθοδήγηση για τον απλό λόγο ότι σπάνια υπάρχει ταυτοσημία επί όλων των γεγονότων.»*

Όσον αφορά στον κατηγορούμενο 1, θα λάβουμε υπόψη μας τη συνεργασία του με τις ανακριτικές αρχές ο οποίος σε θεληματική του κατάθεση αμέσως παραδέχθηκε τη διάπραξη των αδικημάτων και δήλωσε πρόθυμος να καταθέσει ως μάρτυρας κατηγορίας ανεξάρτητα αν η κατηγορούσα αρχή τελικά δεν τον χρησιμοποίησε. Όπως αναφέρθηκε και στην υπόθεση **Mbakoup** (πιο πάνω), *«Η έμπρακτη συνεργασία με την Αστυνομία θεωρείται άλλωστε πάντοτε από τη νομολογία ως μετριαστικός παράγων και αυτό πρέπει να είναι στη γνώση των κατηγορουμένων προσώπων.»*. Βεβαίως δεν αγνοούμε ότι τα ναρκωτικά δεν πρόλαβαν να διοχετευθούν στην αγορά μετά από συντονισμένη επιχείρηση της Αστυνομίας η οποία και συνέλαβε επ' αυτοφώρω τον κατηγορούμενο 1. Εν πάση περιπτώσει θα πιστώσουμε τον κατηγορούμενο 1 και με το πιο πάνω ελαφρυντικό στοιχείο στα πλαίσια εξατομίκευσης της ποινής.

Θα λάβουμε υπόψη προς όφελος και των δύο κατηγορουμένων το χρονικό διάστημα που διέρρευσε από την ημερομηνία διάπραξης των αδικημάτων μέχρι σήμερα.

Ιδιαίτερη βαρύτητα δίδουμε στην παραδοχή του κατηγορουμένου 1 ενώπιον του Δικαστηρίου. Έχει επανειλημμένα τονιστεί ότι η παραδοχή πρέπει να αμείβεται με σχετική έκπτωση στην ποινή. Αυτό ενθαρρύνει τους αδικοπράγουντες να παραδέχονται ενοχή με αποτέλεσμα να μην σπαταλείται πολύτιμος χρόνος στην εκδίκαση υποθέσεων (βλ. **Χαρτούπαλλος v. Δημοκρατίας** (2002) 1 Α.Α.Δ. 28). Η παραδοχή του ήταν άμεση (βλ. **Gorko**

κ.ά. ν. Δημοκρατίας (2010) 2 Α.Α.Δ. 458, 463) και συνοδεύεται από έκφραση μεταμέλειας, η οποία μέσω της αγόρευσης του ευπαίδευτου συνηγόρου του ήταν ρητή και χωρίς περιστροφές ή προϋποθέσεις (βλ. **CCC Laundries (Paphos) Ltd κ.ά. ν. Θεοφάνους** (2010) 2 Α.Α.Δ. 288, 296). Στην υπόθεση 2317/12 του Κακουργιοδικείου Λεμεσού (με διαφορετική σύνθεση) **Δημοκρατία ν. Π.Ζ.** απόφαση ημερομηνίας 26.03.2012 τονίστηκε ότι «Όπως επανειλημμένα έχουμε πει η παραδοχή είναι η πρώτη απτή απόδειξη για το Δικαστήριο ότι ένας κατηγορούμενος έχει συνειδητοποιήσει το σφάλμα του και ζητά συγχώρεση από το κοινωνικό σύνολο.» Στη **Σάμπη** (πιο πάνω) επιβλήθηκε, κατόπιν ακρόασης, ποινή φυλάκισης 5 ετών για κατοχή με σκοπό την προμήθεια ενός κιλού και 4.28 γραμμαρίων ρητίνης κάνναβης. Ο εφεσείων, εκτός από την καταδίκη, εφεσίβαλε και την ποινή ως έκδηλα υπερβολική. Η επιβληθείσα ποινή επικυρώθηκε από το Εφετείο. Μάλιστα χαρακτηρίστηκε «μάλλον επιεικής», ενόψει της μη επίδειξης μεταμέλειας από τον κατηγορούμενο. Στην παρούσα υπόθεση κατ' αντίθεση, υπάρχει τόσο το στοιχείο της άμεσης παραδοχής ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και της μεταμέλειας εκ μέρους του κατηγορούμενου 1, ο οποίος μάλιστα όταν συνελήφθηκε από την Αστυνομία συνεργάστηκε και παραδέχθηκε αμέσως σε θεληματική του κατάθεση τη διάπραξη των αδικημάτων και δήλωσε πρόθυμος να καταθέσει ως μάρτυρας κατηγορίας.

Όσον αφορά στον κατηγορούμενο 2, ως ελέχθη, αυτός κρίθηκε ένοχος μετά από ακροαματική διαδικασία. Καθίσταται σαφές ότι το γεγονός αυτό δεν συνιστά επιβαρυντικό παράγοντα, αφού εκεί που υπάρχει παραδοχή, αυτή συνιστά μετριαστικό παράγοντα. Ο κατηγορούμενος 2 είχε κάθε δικαίωμα να αρνηθεί τις κατηγορίες και το Δικαστήριο καθήκον να εξετάσει κατά πόσο αυτός διέπραξε τα αδικήματα που του καταλογίζονται.

Ο κατηγορούμενος 1 βαρύνεται με δύο προηγούμενες καταδίκες οι οποίες αφορούν σε αδικήματα που έχουν να κάνουν με ναρκωτικές ουσίες. Συγκεκριμένα καταδικάστηκε από το Κακουργιοδικείο Λεμεσού στις 08.01.07 για αδικήματα που αφορούσαν σε ναρκωτικά τάξεως Α και του επιβλήθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 12 ετών. Τα αδικήματα είχαν διαπραχθεί στις 18.03.06. Περαιτέρω καταδικάστηκε στις 23.06.17 από το Επαρχιακό

Δικαστήριο Λεμεσού για κατοχή μικρής ποσότητας κάνναβης (3,71,23γρ.) και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 2 μηνών με τριετή αναστολή και πρόστιμο €400.

Ο κατηγορούμενος 2 βαρύνεται με μία προηγούμενη καταδίκη. Συγκεκριμένα καταδικάστηκε στις 20.12.06 από το Κακουργιοδικείο Λευκωσίας για αδικήματα που αφορούσαν σε ναρκωτικές ουσίες τάξεως Α και Β. Του επιβλήθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης η μεγαλύτερη εκ των οποίων ήταν 12 έτη.

Όσον αφορά στις προηγούμενες καταδίκες των κατηγορουμένων, όπως ορθά ανέφεραν οι ευπαίδευτοι συνήγοροι αυτών, ουδείς τιμωρείται εκ νέου για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη τιμωρηθεί. Η σημασία όμως των προηγούμενων καταδικών έγκειται στο ότι η ύπαρξή τους τείνει να μειώσει σε κάποιο βαθμό, μεγάλο ή μικρό, ανάλογα με τον αριθμό, το χρόνο και τη φύση των αδικημάτων στα οποία αναφέρονται, την επιείκεια που μπορεί να επιδειχθεί. Και τούτο, κυρίως, γιατί αποτελούν ένδειξη της στάσης του κατηγορούμενου στην τήρηση των νόμων (βλ. **Γενικός Εισαγγελέας v. Ματθαίου** (1994) 2 Α.Α.Δ. 1 και **Γενικός Εισαγγελέας v. Αεροπόρου** (1997) 2 Α.Α.Δ. 17). Στην **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας** (1998) 2 Α.Α.Δ. 306 τονίστηκε και πάλι ότι οι προηγούμενες καταδίκες δεν αποτελούν παράγοντα επιβαρυντικό της ποινής αλλά επενεργούν ως παράγων περιορισμού της επιείκειας, της οποίας θα μπορούσε να τύχει ο συγκεκριμένος κατηγορούμενος, αν δεν βαρυνόταν με τις προηγούμενες καταδίκες (βλ. επίσης **Γεωργίου άλλως Καμμούγιαρος v. Αστυνομίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 565). Στην **Ιωάννου άλλως Μουσικός v. Αστυνομίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 286 τα προηγούμενα αδικήματα που ο κατηγορούμενος είχε διαπράξει, περιόρισαν τα περιθώρια επιείκειας με αποτέλεσμα το Ανώτατο Δικαστήριο να απορρίψει την έφεση του. Για τη σημασία και τη βαρύτητα των προηγούμενων καταδίκων και των υποθέσεων που λαμβάνονται υπόψη, και η οποία, επαναλαμβάνουμε, έχει να κάνει με την επιείκεια, παραπέμπουμε και στην υπόθεση **Vedat v. Αστυνομίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 787.

Θα προσεγγίσουμε τις προηγούμενες καταδίκες των κατηγορουμένων υπό το φως της πιο πάνω Νομολογίας. Εκείνο που διαπιστώνουμε είναι ότι και οι δύο κατηγορούμενοι στο παρελθόν έχουν διαπράξει σοβαρά αδικήματα που αφορούν σε κατοχή ναρκωτικών με σκοπό την προμήθεια τους σε τρίτα πρόσωπα. Και στους δύο στο παρελθόν είχαν επιβληθεί αυστηρές ποινές φυλάκισης.

Όσον αφορά στο ρόλο και των δύο κατηγορουμένων κατά τη διάπραξη των αδικημάτων δεν βρίσκουμε ότι υπάρχει διαφοροποίηση στη συμμετοχή ενός εκάστου. Κοινή ήταν η απόφαση, κοινός ήταν ο σκοπός και κοινή ήταν η δράση για την υλοποίηση του σκοπού.

Μετά από πολλή μελέτη και περίσκεψη, καταλήξαμε ότι κατάλληλη και μόνη αρμόζουσα ποινή είναι αυτή της φυλάκισης αφού οποιαδήποτε άλλη ποινή θα ήταν αναμφίβολα ακατάλληλη και ανεπαρκής (βλ. **Προδρόμου ν. Αστυνομίας** (1990) 2 Α.Α.Δ. 98). Οι προσωπικές - οικογενειακές περιστάσεις των κατηγορουμένων ως αυτές περιγράφονται στις εκθέσεις του Γραφείου Ευημερίας και τα όσα ανέφεραν οι ευπαίδευτοι συνήγοροι τους γύρω από αυτές, η διαγωγή του κατηγορούμενου 1 στις κεντρικές φυλακές καθ' ον χρόνο αυτός τελεί υπό κράτηση, η πλήρης απεξάρτηση του από τις ναρκωτικές ουσίες καθώς και όλα τα άλλα ελαφρυντικά που τέθηκαν ενώπιον μας, σε σχέση και με τους δύο κατηγορούμενους θα επηρεάσουν την έκταση της ποινής φυλάκισης.

Εδώ, ως ελέχθη, ο κατηγορούμενος 1 διαθέτει τον μετριαστικό παράγοντα της άμεσης παραδοχής και της συνεργασίας του με τις ανακριτικές αρχές, μετριαστικοί παράγοντες που δεν υπάρχουν στον κατηγορούμενο 2 ο οποίος αντί να υπακούσει στη διαταγή της αστυνομίας να σταματήσει αυτός ανέπτυξε ταχύτητα με το αυτοκίνητο του και διέφυγε, τραυματίζοντας, ευτυχώς όχι σοβαρά, τους δύο αστυνομικούς για τους οποίους γίνεται αναφορά στην καταδικαστική μας απόφαση. Όπως άλλωστε αναφέρθηκε στην υπόθεση **Αναστάσιος Φραγκίσκου ν. Δημοκρατίας**, Ποινική Έφεση 222/14, απόφαση ημερομηνίας 25.11.2015, «Όπου ένας παραβάτης διαθέτει ευεργέτημα το οποίο δεν διαθέτει άλλος συγκατηγορούμενός του καλύπτεται και από ανάλογο

ελαφρυντικό, το οποίο επιβάλλεται να αντανακλάται στο ύψος και στη διαφοροποίηση της ποινής.». Σε τέτοια περίπτωση δεν τίθεται θέμα παραβίασης της αρχής της ισότητας και για το θέμα αυτό παραπέμπουμε στην υπόθεση **Αναστασιάδης και Δημοκρατίας** (πιο πάνω), όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα:

*«... Η ανισότητα στις ποινές ώστε να είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για παραβίαση της αρχής της ισότητας πρέπει να είναι τέτοια ώστε να παρουσιάζεται κατά αντικειμενικό τρόπο ως εκδήλως προβληματική, (**Ayvazian v. Αστυνομίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 224). Η ανομοιότητα πρέπει να προβάλλει αβίαστα, (**Koukos v. Police** (1986) 2 C.L.R. 1). Η αρχή της ίσης μεταχείρισης δεν εξισούται με αριθμητική εξίσωση των ποινών, (**Ευαγόρου v. Αστυνομίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 593). Ούτε κατ' ανάγκην ταυτίζεται με μεγάλες διαφοροποιήσεις στο ύψος κάθε ποινής. Το κριτήριο δεν είναι τι ενδεχομένως θα επέβαλλε, όπως προηγουμένως έχει αναφερθεί, άλλο Δικαστήριο ή το ίδιο το Εφετείο, αλλά κατά πόσο η επέμβαση του Εφετείου είναι αναγκαία ώστε να αποκατασταθεί η φαινομενική αδικία.*

Δεν διαπιστώνεται οποιαδήποτε παραβίαση της αρχής της ισότητας, ούτε μπορεί να παραγνωρισθεί ο ρόλος του εφεσείοντα ως μεταφορέα στην ουσία των ναρκωτικών ουσιών, από την άποψη ότι δέχθηκε να διακινήσει τον Σ. ο οποίος εν γνώσει του μετέφερε ναρκωτικά που είχε στην κατοχή του.»

(Βλ. επίσης τις υποθέσεις **Ιωάννου v. Αστυνομίας** (2001) 2 Α.Α.Δ. 382 και **Κούκος v. Δημοκρατίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 64.)

Κρίνουμε ως αρμόζουσες τις ακόλουθες ποινές, τις οποίες και επιβάλλουμε στους κατηγορούμενους:

Στον κατηγορούμενο 1, στην κατηγορία 4 ποινή φυλάκισης 4 ετών.

Στον κατηγορούμενο 2, στην κατηγορία 4 ποινή φυλάκισης 6 ετών.

Στον κατηγορούμενο 2, στην κατηγορία 7 ποινή φυλάκισης 3 μηνών.

Στον κατηγορούμενο 2, στην κατηγορία 8 ποινή φυλάκισης 3 μηνών.

Στις κατηγορίες 1, 2 και 3 δεν επιβάλλεται ποινή, αφού τα γεγονότα αυτών εμπεριέχονται στην κατηγορία 4 στην οποία έχουμε ήδη επιβάλει ποινή (βλ. **Βασιλείου v. Αστυνομίας** (1991) 2 Α.Α.Δ. 385 και **Περικλέους v.**

Αστυνομίας (1996) 2 Α.Α.Δ. 34). Παράλληλα, αποφασίσαμε ενόψει του ύψους της ποινής που έχουμε επιβάλει στον κατηγορούμενο 1 να μην ενεργοποιήσουμε την ποινή φυλάκισης των δύο μηνών που επιβλήθηκε σ' αυτόν στην ποινική υπόθεση για την οποία έχουμε κάνει αναφορά πιο πάνω (βλ. **Αργυρού ν. Δημοκρατίας** (1999) 2 Α.Α.Δ. 57).

Οι ποινές φυλάκισης που επιβλήθηκαν στον κατηγορούμενο 2 θα συντρέχουν. Οι πιο πάνω επιβληθείσες ποινές μειώνονται κατά το χρονικό διάστημα που οι κατηγορούμενοι τελούν υπό κράτηση και δη από τις 20.03.2018 αναφορικά με τον κατηγορούμενο 1 και από τις 23.03.2018 αναφορικά με τον κατηγορούμενο 2.

Τα αντικείμενα που περιγράφονται στον κατάλογο ένδειξη 'Ψ' κατάσχονται και να καταστραφούν πλην των αντικειμένων με αρ. 5 και 9 του καταλόγου (τηλέφωνα). Συγκεκριμένα το αντικείμενο με αρ. 5 να επιστραφεί στον κατηγορούμενο 1 και το αντικείμενο με αρ. 9 να επιστραφεί στον κατηγορούμενο 2.

(Υπ.)
Ι. Ιωαννίδης, Π.Ε.Δ.

(Υπ.)
Κ. Κουνίδου, Ε.Δ.

(Υπ.)
Γ. Βλάμης, Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΜΔ

Subject: Criminal/Assize Court/Sentence

Αναφορά: Κατοχή και κατοχή με σκοπό την προμήθεια ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Α